

ge på formidlingsdelen, til at kigge på forskningsdelen og til at kigge på bevaringsdelen.

Jeg siger, at jeg synes, at vi skal bruge de næste 4 år, hvor der er stabilitet om finansieringsdelen, til at ryste posen og sige, hvad det så er, vi fremover tænker os og vil bruge vores kulturelle faglige personale til. Er det til at skulle søge penge det ene og det andet og det tredje sted, eller er det til at lave bedre formidling og bedre udstillinger?

Jeg lagde op til, at vi i løbet af de her 4 år tager diskussionen. Det er ikke noget, der ligger i det her lovforslag. Det her er et teknisk lovforslag, som er en udmøntning af kommunalreformen, som klart skitserer, at der er en økonomisk overgangsordning på 4 år, hvor staten overtager kommunernes nuværende finansiering af museumsområdet.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg er fuldstændig enig med fru Ellen Trane Nørby i, at det vil være godt, hvis de folk, der er ansat på museer, kunne bruge deres tid på det, de er dygtige til, nemlig forskning, formidling mv., altså de ting, som museumspersonalet faktisk kan. Men det er jo et problem, hvis de i de kommende 4 år hele tiden skal gøre det med det i bagehovedet, at det altså også er en afgørende præmis, at de finder finansiering til deres aktiviteter uden for den offentlige sektor. Så bliver det noget andet arbejde, og så er jeg ikke længere sikker på, at det lige pludselig bliver så vældig attraktivt for museumsfolkene, som det ville være, hvis vi holdt os til at sige: Nu er der ro om bevillingerne, der er kommet et system, som er enkelt og gennemskueligt for jer, så koncentrerer jer nu om at lave nogle ordentlige museer, noget ordentlig forskning og noget ordentlig formidling.

Det tror jeg godt kunne give et løft på museumsområdet, men hvis det kombineres med en eller anden usikkerhed om, hvorvidt der er offentlig finansiering om 4 år, tror jeg ikke, at det giver kvalitet.

Kl. 16.10

(Kort bemærkning).

Ellen Trane Nørby (V):

Nu er det vel ikke sådan, at hr. Per Clausen tror, at museerne ikke tænker i den retning i forvejen? Jeg ved godt, at hr. Per Clausen og jeg har en forskellig ideologi, men jeg tror, at der, hvis man spørger størstedelen af de danske kulturin-

stitutioner, er et indædt ønske om, at de får en større kontaktflade med resten af samfundet, hvad enten det gælder ideen om at få flere besøgende ind på museerne, eller det gælder om at interagere med vores uddannelsesinstitutioner, sådan at flere børn og unge også kommer ind på museerne, eller om det handler om at komme i kontakt med erhvervslivet, sådan at der måske på nogle områder kunne lånes penge til at lave nogle store kulturelle satsninger.

Det er nogle tanker, som allerede eksisterer på museumsområdet i dag, og det behøver hverken hr. Per Clausen eller jeg involvere os i, for at de fortsat vil eksistere. Jeg synes, at det giver en unik mulighed for, at vi de næste 4 år kan sige: Nu er der stabilitet om finansieringsrammerne, lad os da så tage en diskussion, lad os ryste posen, lad os se, om vi ikke fremover kan skabe bedre rammer for et mere dynamisk kultur- og museumsvesen i Danmark.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Så går vi videre i ordfører-rækken, og det er fru Mette Frederiksen.

Mette Frederiksen (S):

At passe på vores fælles fortid, bygningerne, indsamlede ting af historisk værdi og kulturmiljøet i det hele taget er en væsentlig del af de kulturpolitiske forpligtelser, der påhviler både kommuner og stat og i vores øjne også gerne de kommende regioner. Lovforslaget, vi her er i gang med at behandle, er væsentligt for det fremtidige arbejde både på museumsområdet og med hensyn til fortidsminderne og kulturmiljøet i det hele taget.

Lad mig starte med fortidsminderne. For hvor det virker logisk, at det fremtidige tilsyn med sten- og jorddiger samt fortidsminderne i det hele taget overgår fra amterne til kulturministeren og dermed Kulturarvsstyrelsen, så er det, synes vi, problematisk, at enkeltager om dispensation på det her område og fra de gældende regler overgår fra amterne til kommunerne. Det bør selvfølgelig være sådan, at ansøgning om dispensation i reglen træffes af en myndighed, der ikke er i konkret berøring med den konkrete sag. Også her er armslængdeprincippet afgørende vigtigt. Mest oplagt er det selvfølgelig at placere den her opgave hos de kommende regioner.

I det hele taget giver det mening at lade regionerne spille en større rolle også på det her kulturområde, nøjagtig som det gør sig gældende for de øvrige områder, der har været til diskussi-